Sınıf Mücadelesi

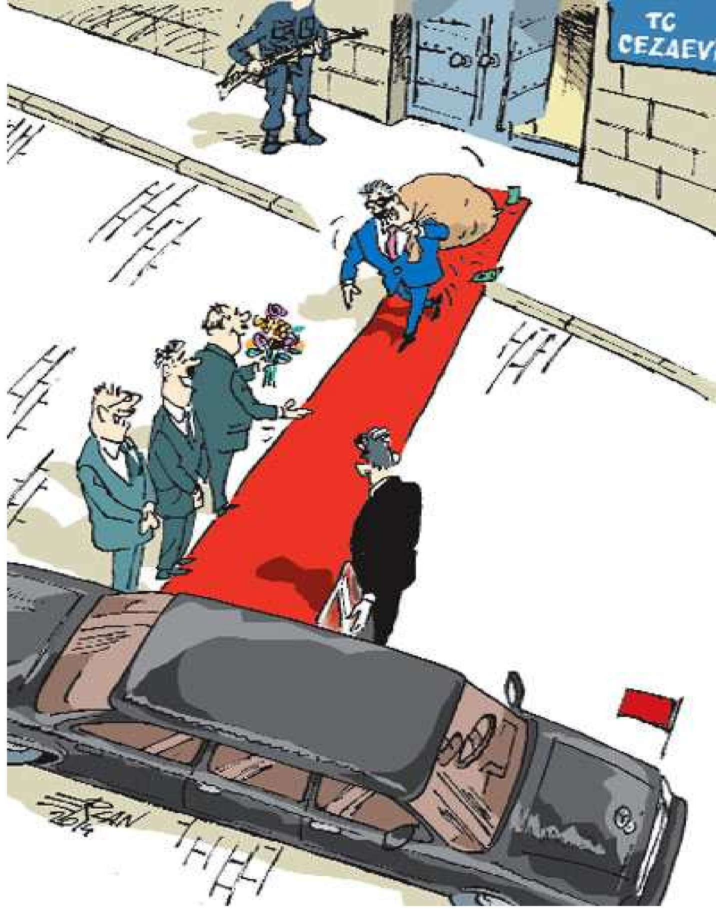
Aylık işçi gazetesi

7 Mart 2014
Sayı: 189

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Seçimler çözüm değil, örgütlenmeye ve mücadeleye!

Hırsızlar bir kez daha serbest kaldı! Zaten asıl hırsızlar ve çocukları üzerinden aracı olanlar hep serbestti. Hatta siyasi kimliklerini kullanarak, çok önemli kişilermiş, çok önemli işler yapıyormuş pozlarından yanlarına yaklaşılmıyordu. Düzenin onlara verdiği yetkiyi, emekçilerin canı, teri pahasına ürettiği zenginliği bir avuç patronu palazlandırmak için paylaştırmak ve bu arada kendi paylarını bölüşmek için kullandılar. Yoksulluk sınırının altındaki asgari ücretten alınan vergiyi, patronlara peşkeş çektiler. Kalanını da bitiremeyip villalara yatırdılar.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Bu düzen batmıştır! Emekçiler, böyle bir düzeni hak etmiyor! Bu düzeni yıkmanın zamanıdır. Arap baharı yayılıyor; kitlelerin haklı isyanına katılmanın zamanıdır. Yunanistan'da, Mısır'da, Brezilya'da, Bosna-Hersek'te ve başka bir çok yerde kitleler, işte böyle kokuşmuş düzene ve yöneticilere isyan etti, ediyor. Tunus'ta Bin Ali'nin altınları, Libya'da Kaddafi'nin sarayları, Ukrayna'daki iktidarın lüksünün Tayyip'ten ne farkı var?

Siyasi düzen, her yerinden dökülüyor, bu düzeni değiştirmek gerek. Ancak bize sandık gösteriliyor. Nerede sandıkla sorun çözüldü ki bizde çözülsün? Seçimle düzen değil, siyasetçiler değişiyor. Oysa değişmesi gereken düzenin kendisi: Bu siyasi düzeni besleyen, onu var eden, arkasında duran büyük sermayenin kâr düzeni.

Rüşvet alanlar, yolsuzluk yapanlar ortada, kendilerini aklamaya çalışsalar da biliniyor. Rüşveti verenler, yolsuzluğu yaptıranlar, hemen kendilerini gizledi. Birkaç hafta önce adı söylenen patronlardan artık söz edilmiyor, hepsi özgür, işlerine, kasalarına döndüler. Belki bazısı batacak, bazısının işi azalacak ama onların düzeni sürecek. Rakipleri, yenileri, emekçileri boğan bu kâr düzenin nimetlerinden yararlanıp kasalarını şişirecek. Buna razı olmayalım.

Siyasetçiler "kriz olmadı" diyerek, ekonominin büyümesinin sağladığı olanaklarla bizi kandırıp çalışma şartlarının kötüleşmesi, iş güvencesi ve iş güvenliğinin yok olması, hakların yok edilmesi, taşeronlaşma, eğitim ve sağlığın paralı hale gelmesine yol açtılar.

"Dürüstüz" diyerek, emekçilerin istek ve beklentilerini, "müslümanız" diyerek, dini duyguları sömürdüler. Gerçekte yaptıkları, emekçilerin sırtından patronlara vurgun yapma ortamı hazırlamaktı. Bunu çok da iyi yaptılar.

İşçilerine karşı, iş güvenliği masraflarına karşı, bu kadar cimri olan patronlar, milyonlarca avro, dolar rüşvet dağıttığına göre kim bilir ne kadar çok kazandılar. Bir rakam fikir verebilir: Yapılan bir hesaba göre asgari ücret ekonomik büyüme ile aynı oranda artsa idi 3 bin lira civarında olurdu! Oysa 800 lira!

Patronların düzenini temsil eden iki "modern eşkıya" güç arasındaki kavga kesinlikle dürüst, yolsuzlukların, hırsızlıkların ve sömürünün olmadığı bir düzenin kurulması yolunda yapılan bir savaş değil. Bütün bu gürültü patırdı, krize tamamen batmış kapitalist düzendeki pastanın küçülmesi sonucu emekçilerin alın terini talan edenler arasındaki çıkar kavgasıdır.

AKP hükümeti gidip yerine CHP veya başka bir hükümet geldiğinde aynı yolsuzluklar, hırsızlıklar ve pislikler devam edecek. Tıpkı daha önceki ANAP, CHP-MHP, CHP-MSP hükümetlerinde olduğu gibi. Çünkü bütün bunların kaynağı sömürü düzeni olan kapitalizmdir. İşçi sınıfı kendi sınıf temellerinde harekete geçmediği müddetçe temiz toplum beklemek boşuna.

Bu düzen yıkılmalıdır, onu yıkacak gücümüz var. Emekçiler, iş yerlerinden başlayarak örgütlenmeli, kendi kaderlerini kendi öz örgütleri aracılığıyla ellerine almalı. Mahkemeyle, seçimle oyalanmaya, baskıyla yıldırılmaya izin vermeyelim.

İşçi sınıfının hem dünyada dem de Türkiye'de yeterince deneyimi var. Bu deneyimler, her düzeyde örgütlenme ve mücadeleden başka yol olmadığını yeterince anlatıyor. (05.03.2014)

Tayyip'in Suriye siyaseti: Tırlar dolusu silah!

Başbakan, Esad ve ailesiyle canım cicim oldu, birlikte tatile bile çıktılar. Tabii ki bu dostluk ilişkilerinin temelinde, ekonomik çıkarlar yatıyordu.

Türkiye ile Suriye arasındaki ticaretin düzeyi; 2005 yılında 800 milyon dolara, 2010'da ise 3 milyar dolara kadar ulaştı. 2007 yılında serbest ticaret anlaşmasının imzalanması, patronların doymak bilmez iştahını kabarttı. Anlaşmadan sonra Türk patronların Suriye'ye yaptıkları yatırım 1 milyar dolar. Bu patronların hepsi iktidar yanlısıydı! Şimdi ise başbakan aynı Esad'a düşman. Çünkü işler tersine döndü. Türk patronların yatırımları ellerinde patladı.

Başbakan uzun zaman Suriye'de savaşın çıkmasını ve emperyalist ülkelerin bu gidişata dur demesini istedi, ardından işe girişti. Hatay'daki Apaydın kampı, CHP'lilerin alınmamasıyla gündeme gelmişti. Daha sonra bu kampta Albay Riyad El Esad ve onun gibi Türkiye'ye sığınan otuzdan fazla generalin kaldığı ortaya çıktı. Üstelik Özgür Suriye Ordusu, Suriye'de yapacakları operasyon planlarını; Türk, Amerikan ve İngiliz istihbarat teşkilatlarından aldıkları bilgilerden yararlanarak bu kampta hazırladıkları da söylendi. Burada Özgür Suriye Ordusu askerlerine eğitim verildiği de biliniyor. Tayyip ve temsilcisi olduğu patronlar sınıfının kana susamışlığı sadece bu örnekle sınırlı değil.

Son dönemde tırlar dolusu silahın Türkiye'den Suriye sınırına taşındığı, bütün engellemelere rağmen ortaya çıktı. Taşınan silahlar, öyle basit savunma silahları değil; roket, füze, el bombası gibi oldukça ağır saldırı silahları. Devletin tüm pis işlerinde olduğu gibi silah taşımada da MİT iş başında. Bölgede yüzlerce dinci örgüt olduğu biliniyor. Bu örgütler arasındaki El Kaide ve El Nusra gibileri, Türkiye'de bile yüzlerce kiloluk bomba patlacak, birçok insanı öldürecek, sınırlarda askerle çatışmaya girecek kadar, nasıl oldu da güçlenebildi? Kuşkusuz Tayyip'in gönderdiği silahlara "duacılar". Aynı zamanda bu durum en çok silah tüccarlarının işine yaradı.

Tayyip, silah dolu tırların İHH adında, yobaz bir sözde yardım kurumunun vasıtasıyla, Türkmenlere yardım için gittiğini söyledi. Daha en başından"Suriye halkını" Esad vahşetine karşı savunun "kalbi sevgiyle dolu" başbakan, şimdi Türkmenlere yardım gönderildiğini söyleyip milliyetçiliği de körüklüyor. Suriye halkı sadece Türkmenlerden mi oluşuyor? Tabii ki hayır! Amacı savaşa karşı muhalefeti, milliyetçiliği de kullanıp kitleleri arkasına alarak susturmak ve bu yolla yaptığı pislikleri bütünüyle temize çıkarmak.

ABD ve Avrupa Birliği uzun yıllar Ortadoğu'yu sömürdü. Türk patronların da bu sömürüde payı var. Beraberinde bu, Türkiye ile politik dayanışmayı da getiriyor. Ancak son dönemde Tayyip "yeni Osmanlıcılık" hayaline kapılıp, bölgede zenginlikleri, Türk burjuvazisinin tekelinde toplamaya çalıştı. Bunu çok iyi bilen patronlar, Tayyip'in savaş çığırtkanlığına sessiz kaldı. Elbette ekonomik kriz de etkili. ABD herhangi bir savaşı kaldıracak durumda değil ve üstelik Irak'ta dili epey yandı. Bu yüzden, emperyalist devlet yöneticileri, Cenevre 2 konferansını düzenleyip meseleyi "barışçı" yollarla çözmeye çalıştı. Ancak Türk patronlara fazla bir şey düşmeyeceğini bilen, gönderdiği silahlarla sadece Esad'la değil, artık kendi aralarında da savaşan dinci örgütleri destekleyen ve Suriye halkının katledilmesine neden olan hükümet, sırf Türk burjuvazisinin çıkarları için Suriye'de hakimiyet ve çıkar payı istediği için barışçı yol aramıyor hatta savaşın bitmesini de istemiyor.

Cenevre 2 konferansı başarısızlıkla sonuçlandı. Konferans başarısızlıkla sonuçlansa bile hem emperyalist yöneticiler hem de Türk burjuvazinin en büyükleri, savaş için hükümetin yanında yer almayacak. Zira zaten kendi dar çıkar çevresi dışında herkes Tayyip'ten açıkça kurtulmak istediğini gösterdi.

Şu veya bu şekilde büyük sermaye kendi çıkarları doğrultusunda bu sorunu çözecek. Bizim için önemli olan sorunun kitleler lehine çözülmesi. Bu da ancak Türk ve Arap emekçilerinin emperyalist barbarlara ve kendi patronlarına karşı birleşik mücadelesiyle mümkün! (01.03.14)

Ekonomi çöküyor fabrika işgalleri büyüyor

Dünyanın en büyük çuval üreticisi olan Amerika menşeili Greif'in Hadımköy Fabrikası ve Lüleburgaz'daki Zentiva ilaç fabrikası işçiler tarafından işgal edildi. Başka fabrikalarda da süreni işgallerin, özelde farklı gerekçeleri olmasına rağmen genelde sorun aynı; iş güvencesi ve satın alma gücünü korumak için ücret zammı.

Lüleburgaz'daki Zentiva ilaç fabrikasında "daralma" bahanesiyle 50 işçinin işten çıkarılacağının açıklanması üzerine 500 işçi fabrikayı işgal etti. Bir işçinin anlattığına göre, yıllardır daralma olacak bahanesiyle işten çıkarma olacağı söyleniyor, işçilere baskı yapılıyordu. Yapılan haksızlığa tepkilerini gösteren işçiler, işgali 6.gününde zaferle sonlandırdı. 50 işçinden emekliliği gelen 6'sı kendi isteğiyle işten çıkarken, 44 işçi geri alındı.

Hadımköy'deki Greif fabrikasında ise sendika ile patron arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinin bir yere varmaması, işçilerin oyalanması ve en sonunda şirket CEO'su tarafından yapılan "gerekirse kapatırız" açıklaması üzerine 700 işçi fabrikayı işgal etti. İşgalin başladığı anda DİSK Tekstil Sendikası tarafından, işçilerin mücadelesini karalayan bir açıklama yapıldı. Ardından, kontrolü tamamen kaybetmemek için olacak ki; direk DİSK Genel Başkanı Kani Beko bir basın açıklaması yaparak, işçileri desteklediklerini söyledi, fakat hâlâ sendika tarafından grev kararı alınmadı.

İşçiler, taşeron işçilerin kadroya alınması, yılda dört ikramiye ve yüzde 30 zammın kendileri için "kırmız çizgi" olduğunu söyledi. Bu talepler Greif için karşılanamayacak talepler değil. Öyle ki; Greif'in dünya genelinde bini aşan fabrikası var. Ayrıca, fabrikada bin taşeron işçi, 44 farklı taşeron firmaya bölünmüş. İşçiler, işgalin tek sebebinin toplu sözleşme olmadığını, eğer öyle olsaydı; toplu sözleşmeden yararlanabilecek işçi sayısının 300 olduğu için 700 kişi olamayacaklarını söyleyerek, sınıf dayanışması talebinde bulunuyorlar.

Greif işçilerinin mücadelesini ezmeyeceğini anlayan Greif patronu CEO'sunu Türkiye'ye göndererek AKP'nin kapısını çaldı. Patronlar ne kadar kendi aralarında kavgalı olsalar da, söz konusu işçiler olunca hemen birlik oluyorlar. Patronlar, Amerika'nın para politikasını değiştirmesi ve enflasyonun yükselmesiyle kendini iyice hissettiren ekonomik krizin faturasını işçi sınıfına ödetmeye çalışıyor. Bu durumdan en çok etkilenenler ekonomik düzenin en altında bulunan taşeron işçiler oluyor.

Patronların saldırılarına karşı Greif işçileri gibi birlik olmalı, mücadele etmeliyiz. (03.03.2014)

Kadın üzerinden siyasete son!

Başbakanın iddiasına göre, Gezi eylemleri sırasında bir grup genç Kabataş'ta başörtülü bir kadına ve bebeğine saldırmıştı. Kamera kaydında görüldüğü gibi bu da yalandı.

Eylemcileri vahşi gibi göstermek için bin bir takla atan Erdoğan, bu sefer bir kadını gündeme getirdi. Fakat şiddete maruz kalmak için başörtülü olmaya gerek yok, başörtülü veya başörtüsüz yüzlerce kadın her sene şiddete maruz kalıyor. Birden bire kadınlarla ilgilenmeye başlayan başbakan, Haziran ayında "polisler Gezi'de" gerekçesiyle koruma talebi reddedildiği için kocası tarafından öldürülen Muhterem Göçmen'den hiç bahsetmedi. Siyasi çıkarları için kadınları kullanan başbakan sadece işine geldi mi kadın sorunundan bahsediyor. Kadın katilleri ceza indirimi alırken, kadın sığınma evleri olması gerekenden kat kat az sayıdayken ve reşit olmayan çocuklar evlendirilirken sesini hiç çıkarmadı.

Kadına yönelik şiddet, resmi rakamlara göre son yıllarda %1.400 artmışken, başbakanın yine sesi çıkmadı. Tam aksine, son ortaya çıkan ses kayıtlarına göre başbakan için kadınlar, vitrin süslemesinden öte değil.

Patronlar birbirlerine sataşırken, bu durumdan nasıl daha kârlı çıkacaklarını düşünürken, biz şiddet, enflasyon, işsizlik ve haksızlıklarla boğuşuyoruz. Seçim yaklaşırken siyasi partiler işçileri unutup iktidara yönelmiş olabilir ama biz unutmuyoruz! İşyerlerinde ve fabrikalarda haklarımızı aramaya devam ediyoruz. (02.03.2014)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İşçiler mücadele ederek kazandılar

Toplu sözleşme imzalandı. Görüşmeler sırasında bir çok kazanım sağlanmıştı. İşçiler bu sözleşmeyi mücadele ettikleri için aşağı yukarı kendi istekleri doğrultusunda imzalanmasını sağladılar:
*İşçiler arasında üç kademe olan ücret farkı kaldırıldı. Taban ücret 41 liraya çıktı. Bunun üzerinden %10 zam yapıldı.
*İhalenin aynı şirketin alacağına söz verildi. Ayrıca alt taşerondaki işçilerinde şirkete alınacağı sözü verildi.
*Gece zammı %17'den %20'ye çıktı, ikramiye 60 günden 70 günlük ücrete çıktı
*Servisten yararlanamayan işçilere İstanbulkart ücreti ödenecek, yemek ücreti yeniden sözleşmeye 13 lira olarak girdi
*8 Mart dünya emekçi kadınlar gününde ücretli tatil, kadın işçilere 250 lira ödeme
*Öğrenim parası 200 liranın üzerinde arttı, doğum izni yasanın üzerine çıktı
*Promosyon parasının yarısı işçiye ödenecek
*İkinci derecede akrabaların ölümünde de 1 gün ücretli izin verilecek

Bu haklar, durup dururken verilmedi. Patron aynı patron, işçi aynı işçi. Sadece yeni şube yönetimi ile işçiler arasındaki güven ilişkisi yeniden oluşturulmaya çalışıldı. İşçilerin bu konuda çok önemli deneyimleri var.

İşyerine sendika örgütlendiğinde, sendika ile işçiler arasında güven ilişkisi vardı. Bu güvenle sözleşme kazanılmıştı. Sendikalar arasındaki rekabet sonucunda, örgütlü sendika değişti. Yeni gelen DİSK, patronun isteklerine göre hareket etti. Üç toplusözleşmeyi çok düşük ücret ve haklarla işçilere dayattılar. İşçiler, 6 yıl neredeyse asgari ücretle çalıştı.

Şube yönetimi değişince işçilerle yeniden bağ kuruldu. Sözleşme taslağından başlayarak, işçilerle birlikte çalışıldı. Her birimden birer işçi alınarak işyeri komitesi kuruldu. Sözleşme süreci boyunca komite düzenli toplanarak, her görüşme sonrası durumu değerlendirdi. Sözleşme görüşmelerine bir işçi gözlemci olarak katıldı, işçilerin güven duyması sağlandı. Tüm görüşmeler, işçilere ayrıntılarıyla anlatıldı. İşçilerin korkuları dağıldı ve soru sormaya, sorgulamaya başladılar.

İşçiler üzerilerine düşeni fazlasıyla yaptılar. Her güreşmede, sendikaya destek verip sloganlarla yürüyerek, işverenin ensesinde hazır bulundular. Yıllardır sömürüldüklerini, artık geçinecek ücret istediklerini haykırdılar. Bir çok kez, CHP ilçesine ve belediye başkanlığına yürüdüler.

Görüşmeleri değerlendirmek için bir düğün salonunda 300 aşkın işçinin katıldığı, işçi toplantısı yapıldı. Toplantıya katılan işçilerden 15'i söz alıp görüşlerini dile getirdi. Açıkçası işçilerde ilk sendikalaşma dönemindeki heyecan vardı.

Sözleşmeye ilk tepki eski işçilerden, 15 yılı aşkın çalışanlardan geldi. Gerekçeleri ise yeni işe giren işçilerle aynı ücret almayı doğru bulmamaları. Ancak eski işçilerin sayısı, 900 aşan çalışan içinde 60 civarında.

Sonuçta sözleşme yeni kazanımlarla bitmekle kalmadı, işçiler mücadele ettikleri için güven de kazandılar. En büyük kazanım bu oldu. İşçi çoğunluğu sözleşmeden memnun. Kazandıklarımızı korumak ve yeni haklar kazanmak için şimdiden mücadele etme gereği önümüzde duruyor. (Bir işçi, 28.02.2014)

Gıda

Taşınmanın yükü hep işçilerin üzerinde

İşten yarılmak isteyip işin yoğun olduğu gerekçesiyle bekletilen işçilerden 20'sine, şubatın ortasında çıkış verildi. İşçilerin tüm hakları verildi. Fakat teknik müdürlükte çalışan kaynakçı, tesisatçı, kazancı gibi işçilerden çıkmak isteyenler, çıkışlarını alamadı. Çünkü taşınma sırasında bu işleri yapanlara çok iş düşüyor.

Ancak yeni fabrikaya gitmek istemeyen, kalifiye işçiler, yeni iş buldukça işten çıkmak istiyor, idareyi zorluyorlar. Hatta bazısı, SGK'den 3.600 gün ve 15 yılık sigortalılığı doldurdukları belgeleriyle gelip çıkış istiyor. Fakat bu sefer idare, işçinin kendi isteğiyle çıktığını ileri sürüp ihbar tazminatı ve işsizlik ödeneğinden yararlanma hakkından mahrum etmekle tehdit ediyor. Bütün bunlar yaşanırken sendika seyirci. Tek söyledikleri "sizin meseleniz, biz ancak çıkartıldığınızda haklarınızı alıp almadığınıza bakarız" diyorlar.

Fabrika yönetiminin kararıyla çalışılmayan günler için hem yıllık iznini korumak hem de ücretini almak isteyen işçiler, 2 gün istirahat almıştı. İdare, bu günlerin ücretini ödüyordu. Bu ay artık bu istirahatların ücretinin ödenmeyeceği duyuruldu. İşçiler, temsilcilere akın etti ve "sözleşmede bu hakkın yazdığını"

söyleyerek, tepki gösterdiler. Temsilciler her zamanki gibi işçileri suçlayıp “ama siz servisi kaçırınca rapor alıyorsunuz, izine çıkacaksınız için rapor alıyorsunuz” diye karşılık verdiler. Oysa idare “sayım var tatil, depo dolu tatil, iş yok tatil” diyor. İşçiler bunları söyleyip kendilerine yaptıkları itirazı, temsilcilerin patrona ve idareye yapıp yamadıklarını sordular. Ayrıca sendika yöneticilerine ve avukatlarına boşuna para vermediklerini söyleyip gelip bu sorunu çözmelerini kesin bir dille söylediler.

Evet, işçilerin izin alması sıklaştı ve yaygınlaştı. Ancak bunun sorumlusu, işçilerin dile getirdiği gibi patronun keyfi izinleri ve bunların kanuna uygun olmayan biçimde hem yıllık izinden düşülmesi hem de ücreti etkilemesidir. Eğer idare işçiye danışmadan üstelik işçiye zarar veren keyfi uygulamaları bırakırsa, zaten istirahat alması kendiliğinden biter. (Bir işçi, 28.01.2013)

Birlik olmalıyız!

Yeni yıl geçti, zam bekledik, geç aldık. Ücretler, akşam çıkışta verildi. Cuma akşamı, zarfını alan çıkıp evine gitti. Pazartesi işbaşı yaptığımızda, herkes sessiz, kimse zamdan konuşmuyordu. Bir süre sonra şoförlerin birlik olup işe çıkmadıklarını öğrendik. İş yavaşlatma eylemi yapmışlar. Bir, iki gün sürdürdüler, üretimden destek olmayınca son verdiler.

En düşük zam 60 lira en yüksek zam 250 lira. Patron keyfine göre zam vermiş. Ben 100 lira zam aldım. Arkadaşlara memnun olmadığımı söyledim, onların düşüncelerini sordum. Ancak sadece şef ve çevresi memnun, şikayetçi olanlar konuşmadı. Zam eşit olmalı, herkesi aynı zam verilmeliydi. Bunu söylediğimde düşük zam alan bazı işçiler itiraz etti; ustayla aynı zammı alamayacaklarını söylediler. İşçilerin kendilerini ustadan aşağı görmeleri doğru değil, hem işi biz yapıyoruz hem de bakkala, manava gittiğimizde aldıklarımıza aynı parayı ödüyoruz. Düşük zam alan yiyeceğini düşük ücretle almıyor. Demek ki düşük zamla işçinin, ustadan, müdürden daha kötü şartlarda yaşaması isteniyor ve sağlanıyor.

Koca kazanları yıkayan, tonlarca yiyecek pişiren biziz. Oysa ustalar bizim gibi yorulmuyor. Üstelik, giriş-çıkış saatlerimiz aynı, ücretimiz niçin aynı olmasın?

Bu haksızlıktır. Birlik olup hepimiz eşit ücret almalıyız. Birlik olursak bunu sağlayabiliriz. (Bir işçi)

<u>İletişim</u>

Ücretler eridi, zam istiyoruz

Bu ay yine ay sonunu göremedik. Bizim açımızdan bu cümle çok şey anlatıyor aslında. Kimimiz kirayı zor denkleştirdi, kimimiz kredi kartı faize girmesin diye sağdan soldan borç aldı. Sene başından beri iyice zora düştük. Eskiden ay sonunu getiremiyorduk, şimdi ise ikinci haftayı dahi göremiyor ay sonuna sakladığımız ellilik banknot.

Hükümet emekçilere enflasyon oranında zam yapılacağını söyledi ve enflasyonu yüzde yedi olarak belirledi. Farklı kaynaklar ise gerçek enflasyonun yüzde yirmilerde olduğunu yazdı. Ama benim gibi bu tür rakamlardan anlamayan biri bile biliyor ki enflasyon çok daha yüksek. Çünkü alım gücümüz dibe vurdu artık. Küçük burjuva, kuraklık var, kış ortasında çiçek açtı mahvolduk derken, bizler yakacak masrafımız düştüğü için mutlu bile oluyoruz. Belki de gerçekten yaz aylarında susuz kaldığımızda bu kez su faturalarından kâr ettiğimiz için sevineceğiz.

Yolsuzluklar, seçimler derken bir de firmanın ihalesinin nasıl sonuçlanacağını bekleyerek kıvranıyoruz. Kimi emekçi yüzde yedilik sembolik zammını alarak bir dahaki seneye daha yüksek zam umut ederken, bizler henüz zam lafını dahi duymadık. Gelin görün ki şirket, bozulan ve kırılan her türlü araç gerecin parasını dahi ücretimizden kesmeye devam ediyor.

Bu ay sadece iki gün yağmur yağdı. Sokaklarda, ellerinde merdiven, araç gereçle işe çıkan işçiler yağmur dinene kadar kıraathanede bir bardak çay içerken, uydu takip sistemine yakalandılar. Tutanaklar tutuldu ve bir toplantı tertiplendi. Hepimize uyarılar verildi. Bir arkadaş “arıza için araçlardan indiğimizde sırılsıklam oluyoruz, yağmurluk vereceğiz dediniz, kış bitti hala vermediniz, bu tutanaklar haksızlıktır” dediğinde amirin cevabı masaya elini vurarak “sen şirketin vereceği bir yağmurluğa mı kaldın? Şirket olmasa donla mı gezeceksin?” oldu. Bunun üzerine ücretimizin az olduğunu ve şirketin iş için gerekli her türlü malzemeyi karşılamakla yükümlü olduğunu söylediğimde konuyu yandaş işçilerin yardımıyla değiştirdi. Üstüne üstlük toplantı yemek saatimizde yapıldığı için herkes toplantının bir an önce bitmesini istedi.

Bu olay gösterdi ki bizim ne halde olduğumuz patronların hiç umurunda değil. Birkaç kişinin söylediği doğrular da onlar üzerinde etkili olmuyor. Tek kurtuluşumuz birlikte mücadeleden geçiyor. Onlar bize karşı ne kadar acımasız ise biz de en az o kadar acımasız olmalıyız. (Bir işçi)

Kapitalizm: Yolsuzluk düzeni!

Yolsuzluk soruşturmasını nedeniyle gözaltında tutulan bakan çocukları da serbest kaldı. Oysa daha birkaç gün önce AKP yöneticileri, "hesap verecekler" diyordu.

Bir yanda, "örgüt kurmak, ülkeyi yıkmak" gibi siyasi gerekçelerle terörist kapsamına alınıp yargılanmadan 5-10 yıl hapiste tutulanlar, 20 liralık hırsızlık için 20 yılla yargılananlar, diğer yanda yolsuzluğu açıkça ortada olup serbestçe dolaşanlar. İşte patronların düzeni, kapitalizm budur!

Herkes serbest çünkü tüm bu yolsuzlukların arkasında, kasaları tıka basa para dolu ama gözü doymaz patronlar var. Rüşveti alan "nazik" bakan çocukları, sıkışınca rüşveti veren patron isimlerini sıralayıverir. Patronların düzeninde bir patron hapse düşer mi?

ABD'nin ambargosuna rağmen İran'dan petrol alan AKP hükümeti, parasını Rıza Zarrraf aracılığıyla yasa dışı yollardan ödüyordu. Zarraf, kendi payını sağa sola saçtığı bu para ve altın trafiğinde hiçbir engelle karşılaşmamak için başta içişleri bakanı olmak üzere üç bakana, kendilerine ve onların istekleriyle oğulları üzerinden rüşvet dağıttı.

Öte yandan başta Cengiz İnşaat ve Kalyoncu holding patronları olmak üzere hükümet çevresindeki patronların, devletin yaptırdığı inşaatlardan pay almak, kanunsuz işlerini kanuna uydurmak, ülke dışında iş bağlamak, çalışma şartlarını çıkarlarına göre düzenletmek için bizzat başbakana, oğlunun vakfı aracılığıyla rüşvet verdikleri ve rüşvetleri karşılığında ihale aldıklarını bilmeyen kalmadı. Hatta patronlar, verdikleri rüşvet karşılığında, tüm ülkeyi sömürmeyi hakları olarak gördüklerini açık açık dile de getirdiler.

Çalışma saatleri uzadı, iş güvencesi, iş güvenliği dibe vurdu, iş yerlerinde denetim yok, çalışanların çoğu çok yetersiz olan asgari ücret alıyor, çalışma koşulları ağırlaştı, işsizlik tırmandı ama ekonomi büyüdü. Elbette patronlar için. Patronların isteğiyle hükümet, ağır sömürü şartlarını hazırlayan yasalar getirdi. Mevcut yasaları uygulamayarak bir destek daha verdi. Patronların kasaları o kadar doldu ki daha fazlası için siyasilere bol keseden rüşvet dağıtmaya razı oldular. O kadar çok kazandılar ki artık Türkiye'nin en zengini ne Koç ne de Sabancı, artık Murat Ülker'dir.

Emekçilerin sırtından kazanılan zenginlik, emekçileri vurmak için kullanıldı.

17 Aralık'ta başlayan yolsuzluk operasyonları ile bir patron grubu diğerini yıpratıp kendi iktidarını kurmaya çalışıyor. Dünyayı sarsan ekonomik kriz, halkların isyanıyla birleşince patronların kazanç kapıları daraldı. Önce en küçükler, yani Gülenciler zorda kaldı. Tayyip onları değil, sadece kendi çevresini koruyacağını açıkça gösterince birbirlerine düştüler. İşçi düşmanı yasalar çıkardığı için hükümeti destekleyen TÜSİAD çevresi, Avrupa Birliği ve ABD ile yani kendi kazanç kapısıyla ilişkileri bozan hükümetle daha önce bozuşmuştu.

Böylece sermaye arasındaki kavga, siyasete döküldü. Şimdi sanki siyasi kavga var gibi gösteriliyor ama aslında patronlar arasında kapanan kazançlar için büyük bir kavga var. Emekçilerin ürettiği zenginliği paylaşamadıkları için siyasiler üzerinden birbirlerine girdiler. Son günlerde ise patronlar doğrudan tartışmaya giriyor.

Hükümet, torba yasalar çıkartıyorlar, hukuk sistemini yeniden değiştiriyor, interneti sansürlüyor, telaş içinde bu durumun önüne geçmeye çalışıyor. Ağızdan düşmeyen "komplo"nun arkasında mağdur rolü oynayarak patronların ve kendi egemenliğini sürdürmenin yollarını arıyor.

Televizyona çıkan sözde "uzmanlar" hırsızlıkları konuşacağı yerde şifreli telefonların dinlenmesi mümkün mü yoksa değil mi bunu tartışıyor. Henüz hiç kimse her gün iş yerlerinde çalınan emeğimizin nasıl olup da bir avuç ayrıcalıklı insana gittiğini sorgulamıyor.

Bir de artık hiç bir politikacı kendilerinin yolsuzluk yapmayacağını söyleme zahmetine bile girmiyor.

Patronların çıkarları tehlikeye düştüğünde ise o çok güvenilen politikacılar hemen gözden çıkarılıyor. Önümüzdeki günlerde yine böyle olabilir. Ancak siyasetçiler değişse de düzen kalacak. Oysa değişmesi gereken yolsuz kapitalist düzendir. (05.03.2014)

Uluslararası Gündem

Ukrayna

Yüzleşme'den kanlı çatışmaya

Kiev'de 9'u polis 25 ölü, Bölgeler Partisi'nin ve Ukrayna Devlet Başkanı Yanukoviç'in merkezi, eylemciler tarafından yakılmış, Bağımsızlık Meydanı'nda (Maidan) barikatlar kurulmuş ve iki aydır isyancılar tarafından işgal edilen binalar... İki haftalık yatışmadan sonra, 18 Şubat'ta Ukrayna hükümeti ve ona karşı gelen muhalifler arasındaki anlaşmazlık kanlı bir çatışmaya döndü.

Geçtiğimiz kasımda iktidarın Avrupa Birliği ile anlaşma imzalamama kararından sonra gelen baskı ve isyanın tırmanıştan sonra, durum donup kalmışa benziyordu.

Medya ne derse desin eylemler ve Maidan'daki mitingler azalıyordu. Zaten 4 kişi öldürmüş olan iktidar, copunu kenara bırakmışa benziyordu. Öyle ki, eylemcilerin kalesine dönüşen Maidan meydanı, hafta içinde çoğunlukla bomboş. Eylemciden çok gezen, olup bitenleri görmek isteyenler vardı.

Milliyetçi ve faşizan, azınlık olan ama kendilerini çok belli eden aşırı sağ göstericilere gelince, 17 Şubat'ta belediye binasını terk etmeyi kabul etmiş ancak Sendikalar Evi'ni işgal etmeye devam ettiler. Bunu, dava açılan 2.000 eylemcinin rahat bırakılması ve iki yüzden fazla başka eylemcinin serbest bırakılması karşılığında yapmışlardı.

Ertesi gün, 18 Şubat, Parlamento'da (Rada), anayasa reformunu ve koalisyon hükümeti kurma tartışmasını desteklemek için, sağ ve aşırı sağ bir "barışçıl gösteri" açıklamıştı. Faşizan grupların göstericileri (Svoboda, Ukraynalı Milliyetçiler Kongresi, Pravyi Sektor, vs.) barışçıl sgösteriyi aynı şekilde değerlendirmedi. Belediye binasını terk etmek zorunda kaldıktan sonra rövanş istediler. Yanukoviç daha güçlü olduğunu gösterebilirdi çünkü muhalefet onunla parlemento ve hükümet açısından krize bir çözüm bulunması için tartışma teklifini kabul etmişti.

İktidar bunu Avrupa Birliği ve ABD desteği sayesiyle elde etmişti. Bu anlaşmazlığın kontrolden çıkmasının ve bütün bölgenin istikrarını bozmasından korkan ABD ve Avrupa Birliği, parlamenter muhalefet liderleri Yatsenyuk ve Kliçko'yu, Yanukoviç'in önerdiği tartışmayı kabul etmeleri için teşvik etmişti. Basında birçok kez, Ukrayna'daki ABD elçisini, kamu binalarının eylemciler tarafından şiddet kullanarak işgal edilmesini kınadığını ve onları Rada'nın "reform"ları tartışmasını beklemeye çağırdığını görmüştük.

Parlamento muhalefetinin liderleri mesajı almış olsa da, silahlı, askeri eğitim almış ve eylemcileri gözetleyen aşırı sağ göstericiler için aynı şeyi söylemek mümkün değil. Berkut polislerine (Ukrayna'da çevik kuvvet polislerine verilen ad) gelince, rejimin bekçi köpekleri, ünlerini sürdürmeye devam ediyorlar.

Sonuç ortada. Dün Yanukoviç'i Avrupa'ya sırtını dönmekle suçlayan ABD ve Avrupa Birliği şimdi Rusya'yla iyi ilişki kurmaya çalışıyor. Bunun işe yaramasını ümit ediyorlar ve Putin'in Ukrayna başbakanını ılımlaştıracak kadar etkisi olmasını diliyorlar. Bu arada Almanya, ABD ve Fransa olayları kızıştırmamayı deniyor. Washington ise bir bildiride "üzüntüsünü" belirtip "iki tarafın da aşırı şiddet" kullanımını teşhir ettiğini bildiriyor.

Brüksel Yanukoviç rejimini bir ortaklık anlaşması görüşmesini teşvik etti ve sonrasında Yanukoviç'in ret etmesi üzerine sokaklara dökülen muhalefeti destekleyen emperyalist güçler, bugün başvurduğu güçlere karşı çaresiz kalan bir acemi cadı konumuna düştü. LO (22.03.2014)

Not: Bu yazının yazılmasının ardından gelişen olaylar ve bugünkü durum, hem ABD ve Avrupa Birliği'nin hem de Rusya'nın Ukrayna halkını bir savaşın içine sokmaktan çekinmediğini açıkça gösteriyor.

Bosna-Hersek

Feci duruma karşı toplumsal hareket yayılıyor

Bosna-Hersek'te Şubat ayı başından beri harekete geçen on binlerce yürüyüşçü ülkedeki yöneticilerin, hem de tümünün gitmesini istiyor. Belediye başkanlarından tutun da başbakana kadar hepsini yolsuzluk ve kamu zenginliklerini talan ederek servet edinmek ve de bunun sonucu olarak kitleleri işsizliğe ve yoksulluğa sürüklemekle suçluyorlar. Resmi verilere göre bile her 5 Bosnalıdan biri yoksulluk içerisinde.

İlk yürüyüşler, 5 şubatta ülkenin ortasında bulunan bir sanayi kenti olan Tuzla'da işsizlerin eylemi ile başladı. Hemen ardından başkent Sarayova'ya sıçradı. Buna cevap olarak ise hükümet yetkilileri baskılara başvurdu. 7 şubat günü başkentte birkaç yüz eylemci ve birkaç polis yaralındı. Bazı kentlerdeki yerel hükümet binaları saldırılar sonucu hasara uğradı ve başkent Sarayova'da ise Başkanlık sarayı yakıldı. Ve ondan sonraki günlerde ise hareket bütün ülkeye yayıldı.

Bu yürüyüşlerin ardından toplam 10 yerel yönetim başkanından 4'ü istifa etti.

Tuzla'da yürüyüşe geçen kitleler hem hükümetin istifa etmesini hem de hükümet görevlilerin aldığı maaşların aynısının kamu emekçilerine ve de özel sektör emekçilerine verilmesini istediler. Ek olarak da devletin üst düzey yetkililerine verilen ikramiyelerin ve eski bakan ile eski yüksek yetkililerin maaşlarının kesilmesini istedi.

9 şubat günü Sarayova'da "ne isim ne milliyet ne de siyasi parti" ilişkisi belirtmeden kitleler namına yayınlanan bir duyuru 400 mark olan (yaklaşık 200 avro) emeklilik maaşlarına zam yapılmasını isteyip, IMF borçlarını teşhir ediyor, kamu hizmetlerine yapılan zamlara ve yeni vergilere son verilmesini istiyor. Tüm bunlara ek olarak kamu kuruluşlarının özelleştirme şartlarının yeniden gözden geçirilmesini, yolsuzluklara karşı mücadele etmek için bağımsız

komisyonların oluşturulması isteniyor. Ayrıca kantonların kaldırılmasını ve de ülkenin Hırvat-Müslüman ve Bosna, Sırp Cumhuriyeti şeklindeki bölünmesine son verilmesi isteniyor.

1995 Dayton anlaşmaları, Yugoslavya'nın parçalanmasının ardından 3 yıl süren feci savaşa son verip iki bölgeli bir Bosna-Hersek oluşturulmuştu. Yapılan bu anlaşmaları yakından takip etmek için bir Avrupa "yüksek sorumlusu" Bosna'ya yerleşmişti ve hala daha orada olup, 20 yıla yakın bir zamandan beri anlaşmaların uygulanmasını denetliyormuş!

Dayton anlaşmaları, emperyalist güçlerin denetimi altında gerçekleşti ve bu anlaşmalarla aşırı milliyetçi Sırp, Hırvat ve Boşnak güçlerinin dayatmaları sonucu ülke parçalandı.

Yaşanan bu son kitle hareketi, 20 yıldan beri iktidarda olan milliyetçi partilerin ve siyasetçilerin ne kadar yıprandığını ve kitlenin ne kadar öfkeli olduğunu açıkça gözler önüne serdi.

Yugoslavya'nın etnik temellere göre küçücük ve parçalanmış devletler şeklinde bölünmesinin sonucu olarak, eskiden göreceli olarak bir bütün teşkil eden ekonomi, ayakta bile durma şansı olmayan ekonomik parçalara dönüşüp toplumsal yaşam açısından feci bir gerilemeye yol açtı.

7 Şubat günü Tuzla'da yapılan yürüyüş esnasında duvarlarda görülen bir şiar "Milliyetçiliğe ölüm" şeklindeydi. Bu hareket Bosna-Hersek sınırlarını da aşarak, çok anlamlı bir şekilde, hem Bosna Sırp Cumhuriyetinde hem Hırvatistan'da hem de Sırbistan'da yankılar bulup bu yerlerde de dayanışma yürüyüşleri görüldü. Eski Yugoslavya'nın parçalanmasından sonra ortaya çıkan bu feci durumdan kurtulmanın umudu, kitlelerin sınıfsal temellerde harekete geçip birlikte toplumsal hedeflerde hareket etmelerine bağlıdır. LO (14.02.2014)

30 Mart yerel seçimleri

Genelde yerel seçimler daha çok yerel yönetimler ve belediyeler ekseninde faaliyet ve propaganda temellerinde yürütülürdü. 30 Mart yerel seçimleri bu konuda açıkça bir istisnadır.

Çünkü seçimlere katılan bütün partiler ve katılan ve katılmayan bütün örgütler, gerek seçim gerek siyasi faaliyetlerinin önemli bir bölümünü ülkedeki siyasi sorunlar ekseninde yapıyorlar.

Bunun nedeni hem hazirandaki kitle isyanının yarattığı yeni ortam hem de 17 Aralık'ta ortaya çıkan devasa boyutlara varmış yolsuzluklar, hırsızlıklar ve de AKP ile Gülenciler arasındaki kıran kırana sürdürülen savaşın, özellikle de ortaya çıkan kasetlerin, tapelerin ve telefon konuşmalarının etkileriyle daha da şiddetlenmesinden kaynaklanıyor.

AKP'nin seçimlerdeki siyaseti

AKP, son 12 yıl içerisinde belediyeler yoluyla yaptığı icraatları şişirerek çok büyük miktarlarda paralar harcayarak ve özellikle de belediyelerin ve hükümetin olanaklarını neredeyse korsan bir şekilde kullanarak milyonlarca emekçi ve yoksulu etkilemeye çalışıyor: Özce biz üretimi şu kadar, ihracatı bu kadar arttırdık, işte bu kadar yol yaptık, şu kadar raylı sistem geliştirdik gibi masallar anlatıp "güçlü iktidardan" söz edip, kitlelerin onların dışında başka seçeneği olmadığını yoğun bir seçim malzemesiyle anlatıyorlar. Ama artık gerek Erdoğan ailesinin ve yakınlarının gerek AKP ileri gelenlerinin nasıl yolsuzluklarla, hırsızlıklarla, rüşvetlerle milyonlarca dolar ve avroları götürdükleri, nasıl milyonluk villalar aldıkları iyice ortaya çıktı ve herkes bunları bariz bir şekilde görebiliyor.

Ancak AKP sağır sultanın bile duyduğu ve gördüğü bu yolsuzluk ve hırsızlıkları, hiç yüzleri bile kızarmadan inkar etmekle kalmıyor; yavuz hırsız ev sahibini bastırır havalarıyla, bu yolsuzluk ve hırsızlıkların tamamen iftira olduğunu anlatarak ellerinde bulundurduğu hükümet ve devlet imkanlarını kullanarak gerçekleri ortaya çıkaranları tehdit ediyor.

Tabii şunları da eklemeyi unutmuyorlar: Biz AKP iktidarı olarak diğer partiler gibi yolsuzluklara, rüşvet olaylarına kesinlikle bulaşmadık, dürüstçe çalıştık ve bundan dolayı başta faiz lobisi, TÜSİAD, ABD ve desteklediği Gülen cemaati bize savaş açtılar!

Bu arada Erdoğan 2002'de ABD'ye gidip güvence verdiğini ve AKP'nin hem ülke hem uluslararası sermaye ve faiz lobisinin desteği ile kurulup tek başına iktidara getirildiğini söylemeyi unutuyor!

Muhakkak ki Erdoğan ve çevresinin ve AKP yoluyla yolsuzluklar ve hırsızlıklar sayesinde elde edilen paralar, mal ve mülkler emekçilerin ve yoksulların iktisadi durumuna göre büyük miktarlardır. Ama bu para, AKP'nin sermaye çevrelerine ve patronlara sömürü ve talan ve de özelleştirmeler sonucu kazandırdığı devasa paralar yanında devede kulak kalır.

Örneğin basına sızan bir telefon konuşmasında Erdoğan oğlu Bilal'a bir işadamının rüşvet olarak anlaşılan miktarı değil de 10 milyon dolar teklif etmesini kabul etmemesini tembihliyor… Ama bu sözü geçen işadamı bu rüşvet karşılığında 4-5 milyar dolarlık bir vurgun olanağı elde etmiş!

CHP'nin seçimlerdeki tutumu

CHP her ne kadar kendisine halk partisi dese de geçmişteki icraatlarından bildiğimiz gibi sadece lafta "halk partisidir"; üstelik yerel seçimlerdeki bütün siyaseti ve tavırları da kesinlikle kitlelerin çıkarlarını savunmadığını ortaya koyuyor.

Örneğin CHP'nin önemli kentlerdeki belediye başkanlığı adaylarına bir göz atmak bunu hemen ortaya koyuyor: CHP'nin Başkent Ankara'daki adayı eski MHP'li Mansur Yavaş ve İstanbul Büyükşehir adayı Sarıgül'dür.

Bilindiği gibi Sarıgül yıllar önce CHP'den yolsuzluklar nedeniyle ihraç edilmişti. Üstelik yıllarca Şişli Belediyesi başkanlığını yapmış Sarıgül'ü belediye emekçileri, canlı bir şekilde işçi dostu değil Koç gibi patronların dostu olduğunu çok iyi biliyor.

Gerek Kılıçdaroğlu gerek diğer tüm CHP sözcü ve ileri gelenleri, bütün güç ve enerjilerini ve zamanlarını Erdoğan ve AKP'nın yaptığı yolsuzlukları, hırsızlıkları ve geçirmekte olduğu baskıcı

yasaları teşhir etmek için kullanıyorlar.

Tamam bunlar iyi hoş da CHP gerek belediyelerde gerek ülke genelinde iktidara gelirse somut olarak emekçilerin haklarını nasıl savunacak; patronların sömürülerine ve işçilere karşı yaptıkları baskılara karşı ne gibi somut önlemler alacak. Patronlar bu uygulamalara karşı çıkarlarsa, ki çıkacakları kesindir, ne gibi somut önlemler alacaklar?

CHP'nin bu konularda yaptıklarını hatırlamakta fayda vardır. CHP geçmişte gerek belediyelerde gerek hükümette her zaman patronların lehine ve emekçilerin aleyhine hükmetmiştir. Şimdi bu seçimlerde de CHP de diğer düzen partileri gibi yuvarlak laflarla insanları kandırmaya çalışıyor: AKP'nin yuvarlak ve esnek lafları olan "Daima Millet; Daima hizmet; Mutlu insanlar" karşı "Şimdi değişmenin zamanı" gibi laflarla cevap veriyor!

Yani, nasıl, kiminle, kimin için değiştirecek konusunda somut hiçbir kelime bile yok!

MHP'nin tutumu

Faşizan bir parti olan MHP açıkça işçi düşmanı ve işçi düzenini temsil eden komünizme karşı baş düşmandır. 1970 ile 1980'li yılları arasında MHP komandolarının grevdeki emekçilere nasıl saldırdıklarını bir hatırlayalım.

MHP hem Kürt halkına hem de emekçi fikirlerine karşı olan bir parti olduğu için hiçbir emekçi tarafından desteklenmemeli.

HDP'nin tutumu

HDP temel olarak Kürt emekçilerinden çok Kürt burjuvazisini temsil eden BDP güçlerinden ve de içlerinde EMEP'in de yer aldığı bir oluşumdur. HDP bol bol hak ve özgürlüklerden, ezilenlerden söz etmekten çekinmiyor.

Ancak HDP ne Türk ne de Kürt emekçilerinin önderliğinde, denetiminde,yoksul semtlerde ve özellikle de fabrikalarda örgütlü değil. Bu nedenle de işçi sınıfının ne belediyelerde ne de hükümette can alıcı çıkarlarını savunabilecek konumda değil. Zaten öyle bir iddiası da yoktur.

TKP, ÖDP, Halkevleri ve Emekçi Hareket Partisi konusunda

Her ne kadar da bu parti ve örgütler, biraz daha keskin laflar ve söylemler kullansalar da işçi sınıfının gerek belediyelerde gerek genelde sınıf temellerinde çıkarlarını savunabilmesi için ne gibi bir siyaset izlenmesi konusuna hiç somut olarak değinmelerde bulunmuyorlar.

İşçi sınıfının devrimci sınıf temellerinde bir örgüt inşasını hedeflemiyorlar. Aşağıdaki alıntıdan da rahatça görebileceğimiz gibi klasik reformist bir sol edebiyatı yapılıyor:

"Halkçı bir yerel yönetim için ortak sol aday, aynı zamanda halk demokrasisi için mücadelenin bir parçasıdır. "Kaderimizi biz, kendimiz belirleyebiliriz" diyen halk hareketini önümüzdeki yıllara taşıyacak siyasi çabaların önemli bir uğrağı ve unsurlarından biri olarak, AKP'ye ve tüm sağa karşı Ankara'da sol aday çıkartıyor, tüm halkımızı, demokrat, sol/sosyalist ve tüm devrimci güçleri bu birlikteliği güçlendirmeye, omuz vermeye çağırıyoruz. "

Evet devrimci örgütler seçimleri fırsat bilerek seçim faaliyetlerine katılmalı. Çünkü diğer zamanlarda siyasi fikirlerle fazla ilgilenmeyen daha geniş işçi sınıfı kitleleri seçimlerde siyasetle göreceli olarak çok ilgilenir ve devrimlerin söylediklerini daha yakından görebilirler.

Ne sosyal demokrasinin, ne milliyetçilerin ne de Stalincilerin değirmenlerine su taşımamalıyız. Bu faaliyetlerde somut olarak "işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağını" anlatmamız gerekiyor. (04.03.2014)

Güncel... Güncel... Güncel...

Yaşasın 8 Mart!
Kadınlar meydanlara, mücadeleye!

Tüm dünya kadınları, 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününü yine sorunları çözülmemiş olarak geçirecek. Dünya nüfusunun yarısını oluşturmalarına ve emeklerini her yerde her zaman ortaya koymalarına rağmen kadın cinayetleri, savaşın, göçün, siyasi baskıların, cinsiyet ayırımcılığın, dini baskının, işsizliğin, çocuklarına bakmanın, bir iş sahibi, yaşayacak bir gelir veya karınlarını doyuracak ürün yetiştirecek bir avuç toprağın sahibi olmadan. Kadın olmanın bir gereği değil tüm bunlar. Bugün yaşadığımız düzenin getirdikleri. O halde değişebilir!

Ancak bugünlerde durum tam tersi yönde gidiyor. Dünyanın bir çok ülkesiyle birlikte Türkiye'de de kadınların konumu bir süredir geriliyor. Değil hakları ilerletmek, kadını en yakınının ölümcül şiddetinden koruyup yaşamda tutmak bile büyük bir sorun.

Her şeyi çarpıtan devletin rakamları bile sadece cinsiyetinden ötürü öldürülen kadınların sayısının arttığını kabul ediyor. Bir erkek, yemeği tuzlu ya da tuzsuz yaptığı, kendisine veya bir yakınına kötü söz söylediği için kendisiyle görüşmek istemediği ya da buna benzer gerekçelerle başka bir erkeği öldürmez ama bir kadını rahatlıkla öldürüyor, öldürme hakkını kendinde görüyor. Bu

böyle sürüyor çünkü hem ekonomik hem siyasi hem hukuki hem de dini ve kültürel değerler, bu saçma fikirleri, ilişkileri destekliyor, sürmesini sağlıyor.

Kadın, babası, ağabeyi veya kocası, yoksa bir akrabası ama mutlaka bir erkeğin denetimi altında. İşyerlerinde de erkek şeflerin, müdürlerin, patronların denetiminde. İmam da erkek, muhtar da. Binde bir kadın olsa da zihniyeti erkek zihniyetidir.

Bu kuşatılmışlık içinde kadınların bağımsızlaşması, kendi duygu ve düşünceleri, yaşamları, bedenleri ve tercihlerine ilişkin özgürce karar verebilmeleri mümkün olmuyor. Böylece kadına düşman cinsiyetçi düzen, kadın eliyle de sürüyor.

Bugünkü duruma son vermenin ve eşitlikçi bir toplum kurmanın yolu, kadınların özgürleşmesinden geçiyor. Kadınlar, ekonomik, sosyal, siyasal ve düşünsel yönlerden özgürleşmek için hem kendi konumlarına karşı mücadele etme hem de cinsiyetçiliği üreten kapitalist toplumsal düzene karşı mücadele etmek zorunda.

Kadınların olanakları kısıtlı olmasına rağmen omuzlarındaki yük daha ağır, çözmeleri gereken sorunlar daha fazla. O halde mücadeleye!

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.